

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-338/19-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić članova vijeća, te sudske savjetnice Matee Milolože zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa _____, odvjetnik iz Odvjetničkog društva _____, Zagreb, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Krapinsko-zagorske županije, Janka Leskovara 40/1, Pregrada, koju zastupa _____ odvjetnik u Odvjetničkom društvu _____ Zagreb, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 27. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/242, urbroj: 376-05-3-19-55 od 23. svibnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja Hrvatski Telekom d.d. za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Županijskoj upravi za ceste Krapinsko-zagorske županije naknadi troškove ovog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe odbija kao neosnovan.

IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkom I. izreke utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Krapinsko-zagorske županije navedenim u Odluci o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, 103/18.) koja je sastavni dio ovog rješenja, koje ceste se nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Krapinsko-zagorske županije, a na kojim cestama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta Županijska uprava za ceste Krapinsko-zagorske županije, oznake 49/17 od ožujka 2017. (dalje: Elaborat), koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni

dio ovog rješenja. Točkom II. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom III. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu uz primjenu iznosa i načina obračuna određenog po vrsti nekretnine iz članka 6. i 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. izreke utvrđeno je da Županijska uprava za ceste Krapinsko-zagorske županije ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz točke III. ovog rješenja od 24.ožujka 2017. Točkom V. izreke obvezuje se HT u roku od 8 (osam) dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točaka I., II., i III., ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni, dostaviti HAKOM-u i Županijskoj upravi za ceste Krapinsko-zagorske županije. Točkom VI. izreke obvezuje se HT u roku od 10 (deset) dana od dana primitka ovog rješenja platiti Županijskoj upravi za ceste Krapinsko-zagorske županije naknadu za pravo puta za prvu, drugu i treću godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 (osam) dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VII. obvezuje se Županijska uprava za ceste Krapinsko-zagorske županije omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. ovog rješenja.

Protiv označenog rješenja tužitelj je izjavio tužbu i u bitnom ističe kako je tuženik povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti (članak 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku) te je počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka kada je utvrđivanje propisanih parametara, radi naknade za pravo puta (što je stvarna nadležnost HAKOM-a) prenio na infrastrukturnog operatora, tužitelja kao stranku u postupku. Nadalje, ističe kako tuženik pogrešno smatra da ne postoji zapreka za vođenje upravnog postupka po zahtjevu zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Krapinsko-zagorske županije (dalje: ŽUC), odnosno zapreka za utvrđivanje naknade za pravo puta i to zapreka koja proizlazi iz odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (dalje: Pravilnik) koja propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Tužitelj ističe da sama izjava o raskidu dokazuje isključivo činjenicu da je zainteresirana osoba izjavila raskid ugovora, ali ona sama po sebi nije dovoljan dokaz da bi takav otkaz bio osnovan i zakonit. Da bi tuženik koji primjenjuje odredbe Zakona o općem upravnom postupku mogao riješiti predmetnu upravnu stvar, morao je riješiti prethodno pitanje te ističe kako je pravno pitanje u ovoj upravnoj stvari, je li predmetnim otkazom prestao Ugovor o korištenju cestovnog zemljišta, jer o razrješenju tog pravnog pitanja ovisi može li tuženik donijeti rješenje kojim utvrđuje naknadu za pravo puta ili za to nema osnove, jer je donošenju takvog rješenja zapreka postojanje drugog prava i drugog ugovornog odnosa i to predmetnog Ugovora o korištenju cestovnog zemljišta. Navodi kako tuženik ne obrazlaže iz kojih razloga ne nalazi osnovanim tvrdnje tužitelja, iako je jasno da je svojim navodima osporavao i dovodio u pitanje valjanost izjave o raskidu te upire da ugovorni odnos i dalje postoji jer predmetna izjava o raskidu nije osnovana. Ističe kako ŽUC raskid ugovora pokušava opravdati navodnim neispunjenjem tužiteljeve obveze izrade snimke izvedenog stanja TK infrastrukture te njezinom dostavom ŽUC-u. Navodi da to nije točno, jer je u više navrata dostavljao predmetne snimke izvedenog stanja te je tako 2009. godine izradio Elaborat te ŽUC nije prihvati sklapanje Aneksa Ugovora, a 2013. godine ponudio je sklapanje Ugovora o služnosti koji ŽUC nije prihvatio unatoč činjenici što je postojeću ugovornu obvezu bio dužan uskladiti sa Zakonom o cestama. Smatra kako ispunjenje obveze

iz članka 2. stavka 4. Ugovora nije bitan sastojak Ugovora te ga ŽUC nikada nije opomenuo o navodnom neurednom ispunjenju obveze. Sve da i nije postupio u skladu s odredbom članka 2. Ugovora, ŽUC nije imao pravo jednostrano raskinuti Ugovor bez da prethodno nije pozvao tužitelja na ispunjenje obveze, odnosno da mu u smislu članka 362. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima nije dao naknadi rok za njezino ispunjenje. Stoga, čak i da nije ispunio svoju obvezu predviđenu člankom 2. stavkom 4. Ugovora, ŽUC ne bi imao pravo na raskid jer bi se samo radilo o neispunjenju neznatnog dijela obveze koja nije bitan sastojak ugovora. U prilog svojim tvrdnjama poziva se na presudu Visokog trgovačkog suda od 1. listopada 2014., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-1069/12 od 9. svibnja 2012. Zaključno navodi kako ŽUC nije izjavio raskid Ugovora iz razloga neispunjenja obveza od strane tužitelja, već radi ishoda višestruko veće naknade u postupku pred tuženikom. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da odluči o prethodnom pitanju, odnosno da prekine postupak o odlučivanju o tužbi sve dok nadležni sud pravomoćno ne odluči o tom prethodnom pitanju. Ujedno predlaže odgodu izvršenja rješenja, sklapanje nagodbe radi mirnog rješavanja spora te naknadu troškova za sastav tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da se u pogledu prigovora povrede pravila stvarne nadležnosti pri donošenju osporenog rješenja držao stavova ovog Suda iznesenih u ranijim presudama, kao na primjer, presudama UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8 i brojnim drugim te predlaže da Sud pri rješavanju i ovog predmeta uzme u obzir stajališta iznesena u tim presudama. Pojašnjava da je upravo na temelju izjave tužitelja broj: 361/2017 od 20. ožujka 2017., i Izvoda iz poslovnih knjiga od 14. siječnja 2019. utvrdio tužitelja infrastrukturnim operatorom. Nadalje, količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) je utvrđena u Elaboratu o pravu puta broj 49/17 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz Tablice 1 koja je sastavni dio Elaborata. Nadalje, visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisane su člankom 6. i 7. stavcima 1., 2., 3., i 4. Pravilnika, kako je navedeno u osporenom rješenju pa su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju, zbog čega se nikako ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Dodatno navodi, da je Tablica iz osporenog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima) razmijenjena između tužitelja i ŽUC-a tijekom postupka, a što je vidljivo iz spisa. Tuženik ističe da je uzeo u obzir Ugovor o korištenju cestovnog zemljišta županijskih i lokalnih cesta na području Krapinsko-zagorske županije od 14. prosinca 2007., Izjavu ŽUC-a o otkazu predmetnog Ugovora, popisu županijskih cesta sukladno Odluci o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, 103/18.) te stavu Suda iz presude poslovni broj: UsII-351/17. Stoga je utvrđeno pravo ŽUC-a na naknadu za pravo puta temeljem članka 212. Zakona o obveznim odnosima kojim je propisano da ako trajanje obveznog odnosa nije određeno, svaka ga stranka može okončati otkazom, koji se može dati u svako doba, samo ne u nevrijeme. Stoga je utvrdio pravo ŽUC-a na naknadu za pravo puta od 24. ožujka 2017., odnosno od trenutka kada stranke više nemaju ugovorom uređene odnose, a u skladu s praksom ovoga Suda poslovni broj: UsII-351/17. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome ističe kako su osporenim rješenjem određeni svi parametri od kojih se sastoji naknada te je tužitelj obavezan napraviti godišnji obračun naknade, ali temeljem parametara iz točaka I., II., i III. rješenja, čime nije stvarna nadležnost tuženika prenesena na tužitelja, već je tužitelj obavezan temeljem zadanih parametara izvršiti određenu računsku operaciju. Nadalje ističe kako u okvirima upravnog

postupka nema mjesta raspravljanju o pitanjima raskida ugovora, a izjava o raskidu ugovora jest očitovanje volje koje proizvodi pravne učinke pa je tuženik pravilno uzeo u obzir kako stranke nemaju ugovorom uređene odnose. Nadalje detaljno pojašnjava kako tužitelj svoju obvezu utvrđenu člankom 2. Ugovora nije izvršio pa je Ugovor o korištenju cestovnog zemljišta raskinut Izjavom od 21. ožujka 2017. Smatra kako prijedlog za odgodu nije osnovan jer tužitelj paušalno navodi kako bi mu izvršenjem rješenja nastala šteta te smatra kako nije prihvatljiv prijedlog tužitelja za mirnim rješavanjem spora na način kako to tužitelj predlaže. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev i da mu se naknade troškovi sastava odgovora na tužbu u ukupnom iznosu od 13.375,00 kn.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje ZUS) odgovor tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio povodom zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području zainteresirane osobe i za utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 12. stavkom 1. točkom 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.- dalje ZEK) propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 29. stavka 1. ZEK-a propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da se naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članak 27. stavka 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog Suda, tuženik donošenjem rješenja kojim je odredio parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti i nije prenio nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavkom 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku.

Ocjenjujući provedeni upravni postupak, s obzirom na prirodu predmetne upravne stvari, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti, već je suprotno stajalištu tužitelja, u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja pravilno riješio predmetnu upravnu stvar, jer su u izreci osporenog rješenja dani jasni i konkretni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmetom ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja i jasnih odredbe članka 7. stavka 2., 3. i 4. Pravilnika. Sukladno navedenom članku Pravilnika, visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koja se koristi za pristup, postavljenje, korištenje, popravlanje i održavanje EKI. Tužitelj, nesporno raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio. Elaborat je sastavni dio osporenog rješenja.

Odredbe članka 7. stavka 2., 3. i 4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Imajući na umu navedeno proizlazi da osporeno rješenje sadrži utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavio dio rješenja, sadrži vrste i površine zemljišta za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu pa je tužitelj obavezan sam izvršiti obračun. Stoga sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade, nije protivan odredbi članak 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku o sadržaju izreke, a dostatno određenom izrekom osporenog rješenja nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a kao ni odredba članka 17. Zakona o općem upravnom postupku.

Uz navedeno treba napomenuti da je navedeno u skladu i sa Zaključkom donesenim na sjednici svih sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 17. rujna 2019., broj: 6 Su-479/19-3, prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, koji je sastavni dio rješenja.

Nadalje, ni prigovor tužitelja u pogledu valjanosti raskida Ugovora o korištenju cestovnog zemljišta županijskih i lokalnih cesta na području Krapinsko-zagorske županije ne može se ocijeniti osnovanim. Naime, ovaj Sud je u više presuda (poslovni broj: UsII-242/18-9, UsII-130/17, UsII-351/17 i UsII-278/18-7) izrazio stajalište u vezi primjene odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika na koju se poziva tužitelja, kao i u odnosu na samu izjavu o otkazu Ugovora koja predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da navedeni Ugovor više ne proizvodi pravne učinke budući da spisu predmeta prileži dokaz o otkazu Ugovora odnosno Izjava o raskidu Ugovora koju je tužitelj primio 24. ožujka 2017.

S obzirom na navedeno ovaj Sud tužbeni zahtjev kako je postavljen ocjenjuje neosnovanim pa je odlučeno kao u izreci ove presude na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a.

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

S obzirom da tužitelj nije uspio u sporu ne pripadaju mu troškovi spora na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a.

Odluka o naknadi troškova spora zainteresiranoj osobi za sastav odgovora na tužbu donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a i u skladu s Tbr. 23. i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) dok se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova odbija kao neosnovan.

U Zagrebu 27. rujna 2019.

Predsjednica vijeća

Blaža Turić, v.r.

Za točnost opravka ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

